

La millor venjança és viure bé

PUBLICAT PER [BEGONYA MEZQUITA](#) • 14 D'OCTUBRE DE 2015

Miquel Adam

Torero d'hivern

Edicions 1984, Barcelona, setembre 2015

És jove. Un jove gran. Es fa dir Manel al llarg de tota aquesta ficció. Emancipat i treballador, espavilat, precoç. No arriba als quaranta, espera bessonada. Ell no, la seua companya, que coneixem pel nom de Clohé. No assumeix del tot les responsabilitats que estan per vindre, no pot, no en sap: paperassa, hospitals, tasques burocràtiques i domèstiques, moisés, biberons; se sent incapacitat per posar en ordre la vida que li espera. Serà pare ben aviat i, tot i ser conscient del que hauria de ser capaç de fer, s'amaga rere la pantalla de l'ordinador. Com un Ignatius Reilly inadaptat i anacrònic, que escriu centenars de quaderns tot esperant que el món accepte la seua gran obra mestra, aquest jove-no-tan-jove fuig d'estudi. És més fàcil reconstruir un món medieval, per bé que virtual, que sortir-se'n amb la vida real. La dona, ulls que reflecteixen els propis actes, se'l mira com si fos un bitxo raro, embrió d'escriptor amb somnis megalòmans. Passat aquest moment central que porta per títol "...i l'imperi de l'edat", narració que representa el nucli de la ficció (o hauríem de dir-ne auto-ficció?), el mateix protagonista es veu amb cor de narrar les seues aventures professionals. Es guanya els quartos fent d'editor (ha estudiat la carrera d'econòmiques per a això?). Un nom sagrat, Anatoli Veràtov, que no Veràtov com ell voldria, el porta de crani fins que aconsegueix publicar obres d'aquest autor rus en l'editorial petita i amiga La Puça. Publicarà Veràtov sorteiant el gran obstacle que suposa la vídua Veràtova i el seu agent literari, abnegats hereus que no accepten transcripcions del nom a la catalana. Qüestió d'accents... Enmig d'una crisi i un grapat de temes per resoldre, encara un viatge a Nova York. I la

pelegrinació a la Meca on és la tomba d'en Vera, amb vodka, pedretes a la tomba i amics incondicionals inclosos.

Avancem. Una feina que l'envia de missió editorial a la Fira de Frankfurt. Llibres, stands, cerveses i editors patètics; oportunitats que passen de llarg, trens que es perden abans dels quaranta. El tuf de tabac ros i la nit que ens engul a xarrupades. Temps tindrem de presenciar les respostes —que no les preguntes—, d'una entrevista caòtica i entremaliada a les estances d'una mena de psiquiàtric per a lletraferits on Manel ha anat a raure després de la publicació del seu llibre, el que ara ressenyem, el que hem abandonat a la tauleta de nit replet dels mocs d'aquest refredat tardoral i de les rialles que ens provoca aquest aprenent d'escriptor, aquest torero torrat.

Tot és així de trepidant en aquest viatge. Veloç i efímer, epidèrmic. Llegim i és la veu del Quinina que bonament ens vol explicar que la vida no és una puta novel·la i pobre d'aquell que es prenga la literatura massa seriosament. Perquè la literatura no val per a res. Si ens deixàvem seduir pel negoci del fet literari posem per cas, serem víctimes en una guerra bruta, llardosa i miserable. Avisats estem. Provarem de creure'l, amic Subal, perquè hi hem trobat una mirada també honesta i innocent. Aquest és un toreador que feineja en temporada baixa a ritme d'una obsessió ferida de lletra, un intel·lectual que no escriu descalç, que treballa sense contacte directe amb la terra, desconegut en tant que recomanable ritus amb la Pachamama. Un jove narrador carregat de grans dosis d'ironia i bon humor. Un cameraman que corre desesperat darrere dels seus propòsits i s'atura impàvid davant d'un moment de tendresa, talment a càmera lenta, banda sonora original inclosa. I ens entendrim ara, i riem adés. I li agraïm que haja salvat de la crema alguns dels personatges de Pedrals, de Rojals, Nabòkov, John Kennedy i Philip Roth.

O potser no ens el creiem, Artista abans conegut, ni ara ni fa uns anys, quan llegíem les seues divagacions blogueres a la seua pionera Segona Perifèria. Però el senyor Quinina vol ser, diu que vol ser escriptor i crea aquesta tirallonga de contes, 17 breus històries en prosa (i què en direm, de la intolerància poètica?) distribuïdes en tres blocs, amb fidelitat al seu passat més recent, amb estima i amb tots els estímuls que la ploma novella li para al davant. I ho agraïm, si no ara, potser més endavant...

Traces de Kafka, Faulkner, Dovstoevski i Pessoa. Un subtil “qui és qui” de la literatura europea del segle XX en 200 pàgines i escaig. Clucs d’ull i figures de renom desfilen entre les pàgines d’un testament vital precoç, l’obsequi d’un comptable creatiu. La millor venjança és viure bé, sí. La crítica et perdonarà la vida perquè es tracta d’un primer llibre, jove. Quina luxúria, quina festa quan es té la vida al davant. Mentrestant, però, les novetats van apareixent. Els mesos passant. L’home-noi que preveu les imperfeccions futures, finalment convertit en un malalt de sexe com Portnoy, morirà deglutit per la vagina d’una femella. O l’amic del veneçolà Superman Gómez que s’enamora d’una mexicana, La Mujer Medicina. El torero d’hivern esdevé una caixa d’exemplars obsolets al magatzem de l’editorial, abocats a les fulles de la guillotina, en el millor dels casos.

Ser de Barcelona, del soroll i la fúria, del contrast, la brutícia i les multituds. O presidir la comunitat de veïns com un deure patriòtic (“L’escalinista!”). O saber-se dominat per un peu dret. O tenir una targeta de visita... Fum de canyot, senyor torero. Saps ben bé que pertanys a aquesta generació que necessita una dosi d’arrogància i més d’un colp de puny damunt la taula. Arregla’t davant del mirall, abans de baixar al carrer. Pentina’t, repentina’t. Mira’t d’un costat, de l’altre, posa’t la camisa dins dels pantalons i, finalment, surt de casa. Potser aquesta nit es farà realitat la teua última voluntat: potser aquesta nit podràs dormir.